

Curtea Supremă de Justiție

DECIZIE

07 aprilie 2021

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:
Președinte – Timofti Vladimir,
Judecători – Toma Nadejda, Boico Victor,

a examinat admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate de către inculpata Hîncu (Gorea) Olga împreună cu avocatul Popa Marin, avocatul Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana și de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 februarie 2020, în cauza penală în privința lui

Rusanovschi (Socolovschi) Diana xxxxx, născută la xxxxx, originară din xxxxx și domiciliată în xxxxx,

Solonaru Lidia xxxxx, născută la xxxxx, originară și domiciliată în xxxxx,

Hîncu (Gorea) Olga xxxxx, născută la xxxxx, originară și domiciliată în xxxxx.

Termenul de examinare:

Prima instanță: 05.01.2015 – 11.07.2017;

Instanța de apel: 28.08.2017 – 21.03.2018;

Instanța de recurs: 06.06.2018 – 04.12.2018;

Instanța de apel: 25.01.2019 – 24.02.2020;

Instanța de recurs: 15.10.2020 – 07.04.2021.

A C O N S T A T A T

1. Prin sentința Judecătoriei Hîncești (sediul Central) din 11 iulie 2017, Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga, au fost recunoscute vinovate de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

A fost încetat procesul penal în privința lui Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga, din motivul intervenirii

actului de amnistie în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

2. Pentru pronunțarea sentinței, prima instanță a constatat în fapt că Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga, în perioada lunilor iunie-iulie 2012, data și ora exactă de către organele de urmărire penală și judecată nu a fost stabilită, împreună și de comun acord între ele și alte persoane nestabilite de către organul de urmărire penală, printre care și o persoană de gen masculin pe nume „Ibrahim”, acționând cu intenție directă și urmărind scopul exploatării sexuale comerciale, prin înșelăciune, manifestată prin promisiunea de angajare la lucru bine plătit în calitate de dădacă în Turcia și prin abuz de poziție de vulnerabilitate, manifestată prin situația precară din punct de vedere al supraviețuirii sociale, au recrutat-o pe cet. Republicii Moldova Guștiuc Cristina, cu consimțământul acesteia.

În continuare, la 18 iunie 2012, Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga, acționând împreună și de comun acord cu celelalte persoane, nestabilite de către organul de urmărire penală, printre care și o persoană de gen masculin pe nume „Ibrahim”, au organizat transportarea părții vătămate Guștiuc Cristina în țara de destinație Turcia, or. Antalya, și anume prin intermediul zborului cu avionul din aeroportul mun. Chișinău, în or. Antalya, Turcia, precum și suportarea cheltuielilor pentru eliberarea pașaportului de uz extern și întocmirea vizei de intrare și ședere pe teritoriul Turciei.

Ajungând în or. Antalya, Turcia, Guștiuc Cristina a fost întâlnită de o persoană de gen masculin pe nume „Ibrahim”, care acționând de comun acord cu Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana și celelalte persoane nestabilite de organul de urmărire penală, întru realizarea scopului infracțional, a sechestrat pașaportul victimei și a adăpostit-o într-o casă din apropierea or. Kemer, Turcia.

În așa mod, Guștiuc Cristina, aflându-se în Turcia în condițiile menționate, care determinau situația sa precară și ilegală legată de șederea pe teritoriul unui stat străin fără acte de identitate, fără surse de existență și fără a cunoaște limba de comunicare, a fost supusă exploatării sexuale comerciale până la 19 iulie 2012 de către persoana de gen masculin pe nume „Ibrahim”, care acționa de comun acord cu Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana și celelalte persoane neidentificate de organul de urmărire penală, cu aplicarea constrângerii psihice, cu impunerea de a acorda contrar voinței sale, servicii sexuale contra plată diferitor bărbați, în scopul restituirii unei pretinse datorii, după care a fost trimisă în Republica Moldova.

Acțiunile inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, *recrutarea, transportarea și adăpostirea unei persoane, cu consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială, prin confiscare a documentelor, săvârșită prin înșelăciune, abuz de poziție*

de vulnerabilitate, săvârșită de mai multe personae.

2.1. Instanța de judecată, verificând temeinicia învinuirii înaintate inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, în conformitate cu probatoriului apreciat prin prisma admisibilității, pertinentei, concludenței, utilității și veridicității acestora, a conchis că acțiunile acestora urmează a fi recalificate în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, *proxenetismul, adică îndemnul sau determinarea la prostituție, ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o persoană.*

3. Procurorul, a contestat sentința cu apel, solicitând casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Rusanovschi (Socolovschi) Diana, să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate pe un termen de 5 ani, iar potrivit art. 84 alin. (4) Cod penal, să se includă parțial durata pedepsei stabilite prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 12 decembrie 2015, și să-i fie stabilită pedeapsa definitivă de 12 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții și de a exercita activități pe un termen de 5 ani;

Hîncu (Gorea) Olga, să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani;

Solonaru Lidia, să fie recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții și de a exercita o anumită activitate pe un termen de 3 ani.

În motivarea apelului a invocat, că prima instanță eronat a recalificat acțiunile inculpatelor, or, la infracțiunea de proxenetism, victima își dă acordul în mod liber de a se prostitua, consimte să practice prostituția în scopul obținerii de avantaje reciproce, fapt ce nu a fost stabilit în speță, și anume o înțelegere între partea vătămată și inculpate.

A susținut acuzarea, că din analiza declarațiilor părții vătămate și ale inculpatelor, se constată că, în acea perioadă, Rusanovschi (Socolovschi) Diana se afla în Turcia și încerca să se poziționeze pe o treaptă mai înaltă cu scopul de nu a presta servicii sexuale nonstop, dar de a dirija activitatea victimelor care se aflau la acel moment în acea casă și parțial îi reușea acest lucru.

Astfel, a menționat acuzarea, că inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana, deși declară că se afla la acel moment în Turcia și avea grijă de copilul minor al lui Ibrahim, totuși a relatat în detalii activitatea zi de zi a victimelor care prestau servicii sexuale, fiind la curent cu toate evenimentele timp de o lună, care au avut loc cu

partea vătămată, fapt care se confirmă și prin declarațiile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga și ale părții vătămate, care au relatat că, Rusanovschi (Socolovschi) Diana presta servicii sexuale mai rar, se certa cu Ibraim din cauză că nu dorea să presteze servicii sexuale, din motiv că a adus-o pe Guștiuc Cristina și astfel poate fi mai liberă.

A mai indicat, că din analiza declarațiilor inculpatei Solonaru Lidia, se atestă că inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana, intenționează să convingă instanța de judecată că nu este implicată în acțiunile care au avut loc, însă potrivit declarațiilor ultimei, partea vătămată Guștiuc Cristina s-a adresat la ea spunându-i că dorește să se prostitueze, însă ea a încercat să o convingă să nu facă acest lucru. Prin urmare, deși aceasta nu cunoaște cine a ajutat-o să ajungă în Turcia, totuși partea vătămată Guștiuc Cristina ajunge direct la verișoara lui Rusanovschi (Socolovschi) Diana, care se afla la acel moment în Turcia la Ibraim.

A precizat, că din declarațiile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga rezultă că aceasta a venit în Republica Moldova anume pentru a o însoți pe partea vătămată Guștiuc Cristina.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 21 martie 2018, a fost respins ca nefondat apelul și menținută sentința primei instanțe.

4.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că prima instanță a conchis corect că acțiunile inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, acestea încadrându-se în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, proxenetismul, adică, îndemnul sau determinarea la prostituție, ori înlesnirea practicării prostituției, ori tragerea de foloase de pe urma practicării prostituției de către o altă persoană.

În opinia instanței de apel, corect au fost apreciate de către prima instanță, probele administrate, prin prisma prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

Instanța de apel a menționat, că distincția dintre infracțiunea de trafic de persoane în scopul exploatării sexuale ori practicării prostituției, prevăzută de art. 165 Cod penal, și infracțiunea de proxenetism, prevăzută de art. 220 Cod penal, constă în obiectele juridice generice diferite ale celor două incriminări, respectiv în valorile sociale diferite protejate de legiuitor prin textele incriminatorii: în cazul traficului de persoane aceasta fiind apărarea dreptului la libertatea de voință și acțiune a persoanei, iar în cazul proxenetismului – apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență.

Astfel, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă concluzia primei instanțe potrivit căreia sunt incompatibile starea de stres invocată de către Guștiuc Cristina în urma traficării și impunerii de a presta servicii sexuale în Turcia, cu plecarea benevolă a acesteia, la scurt timp, iarăși în Turcia, la o prietenă, numele căreia, din motive neclare, nu îl poate comunica. De asemenea, mama acesteia nu cunoștea nici despre a doua sa deplasare în Turcia, întrucât partea vătămată nu i-a comunicat,

deși ambele declară că, relațiile lor sunt prietenoase.

Analizând declarațiile suplimentare ale părții vătămate Guștiuc Cristina, date în cadrul urmăririi penale la 14 noiembrie 2014, instanța de apel a precizat că acestea se contrazic cu declarațiile date de către Guștiuc Cristina la 13 februarie 2013, iar convorbirea între Guștiuc Cristina și Solonaru Lidia prin intermediul „Skype” a avut loc la 16 februarie 2013, adică în altă zi decât cea în care a fost audiată ca parte vătămată.

Instanța de apel a menționat, că înregistrarea acestei discuții a fost anexată la cauza penală la 09 septembrie 2014 în temeiul ordonanței procurorului, la cererea avocatului inculpatei, după o perioadă de aproximativ un an și jumătate de la data la care a avut loc, circumstanțe care a convins instanța că, discuția respectivă a fost una reală, veritabilă, dar nu una care a avut loc pentru a provoca inculpata Solonaru Lidia să recunoască faptul implicării sale în traficarea lui Guștiuc Cristina.

În acest sens, instanța de apel a apreciat ca fiind neîntemeiate argumentele acuzării privind vinovăția inculpatelor în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. b) Cod penal or, concluziile părții acuzării se bazează doar pe declarațiile părții vătămate Guștiuc Cristina, care sunt contradictorii.

Cu referire la faptul că acțiunile inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, întrunesc elementele infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a reiterat că, îndemnul la prostituție constă în trezirea interesului unei persoane să practice prostituția prin propunerea, încurajarea, convingerea, înduplecarea, darea de sfaturi sau prin alte acțiuni care au ca scop provocarea dorinței de a practica prostituția.

Consideră instanța de apel, că în speță, nu a avut loc recrutarea lui Guștiuc Cristina în scopul traficului de ființe umane, or, nu s-a demonstrat faptul că careva din inculpate a atras-o pe partea vătămată sau a selecționat-o pe aceasta pentru a practica prostituția – unul din scopurile stipulate în art. 165 Cod penal, în contextul în care în speță, Guștiuc Cristina s-a adresat către Solonaru Lidia cu rugămintea să-i găsească de lucru, or, faptul că partea vătămată a declarat că a fost înșelată referitor la tipul de muncă pe care îl va presta în Turcia, nu este credibil, în contextul în care, aceasta era matură și după cum ea însăși declară, era prietenă cu inculpata Solonaru Lidia.

Cu referire la pedeapsa care urma a fi aplicată inculpatelor pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, reținând prevederile art. 1 alin. (1) al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, instanța de apel a menționat că în ședința de judecată, inculpatele Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana nu și-au recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, însă din declarațiile acestora se constată că acțiunile inculpatelor se încadrează în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, din care motiv a apreciat ca fiind cărectă concluzia primei instanțe potrivit căreia, la caz prevederile în art. 1 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, sunt

aplicabile.

Instanța de apel a precizat, că prevederile art. 10 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016, care ar exclude aplicarea actului de amnistie, nu sunt aplicabile inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, în contextul în care acestea au recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, și au fost de acord cu aplicarea amnistiei, or, acestea nu au contestat sentința primei instanțe, nu au cauzat prejudiciu, iar infracțiunea a fost săvârșită anterior adoptării Legii nr. 210 din 29 iulie 2016.

De asemenea, instanța de apel a reținut că, inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana anterior a fost condamnată prin sentința Judecătorei Botanica, mun. Chișinău din 12 februarie 2015 în baza art. 165 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, la 7 ani 6 luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita activitate legată de transportarea persoanelor peste hotarele Republicii Moldova pe un termen de 5 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei, fapta fiind săvârșită în lunile mai-iunie 2012, anterior faptei pentru care este judecată în prezent – iunie-iulie 2012.

Prin urmare, instanța de apel a conchis că din considerentele expuse, la fel și în privința inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana, la fel a fost posibilă aplicarea Legii nr. 210 din 29 iulie 2016.

Referitor la încetarea procesului penal în privința lui Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, reținând prevederile art. 332 alin. (1) și 275 pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de apel a apreciat ca fiind corectă și concluzia primei instanțe privind încetarea procesului penal în privința inculpatelor, din motivul intervenirii actului de amnistie în baza Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova.

5. Procurorul, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, a contestat decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și trimiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului a menționat, că la judecarea apelului, instanța de apel nu a examinat probatoriul administrat la dosar prin prisma concludenței și utilității, acesta nefiind apreciat corespunzător, astfel ca toate circumstanțele de fapt constatate să aibă o relevanță juridică în proces.

A susținut acuzarea, că instanța de apel, verificând cauza sub aspectul calificării infracțiunii, urma să raporteze situația de fapt constatată la fiecare din elementele constitutive ale infracțiunii incriminate inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, să subsumeze aceste fapte cu împrejurările cauzei, și să argumenteze concluzia de menținere a soluției primei instanțe de reîncadrare a acțiunilor inculpatelor, cu expunerea poziției asupra fiecărei probe pusă la baza învinuirii incriminate acestora.

Consideră acuzarea, că instanța de apel distorsionat a interpretat literatura juridică de specialitate, la analiza elementelor componente ale infracțiunii de trafic

de ființe umane și anume noțiunea de recrutare, transportare și abuz de poziție de vulnerabilitate a victimei, astfel încât neîntemeiat a ajuns la concluzia că, acțiunile inculpatelor nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, în contextul în care descriind obiectul juridic principal și secundar al componenței acestei infracțiuni, s-a constatat cu certitudine că inculpatele au profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate, care le-a comunicat că nu are surse de existență, intenționat au înșelat-o propunându-i să o ajute să plece în Turcia, unde o va angaja la un lucru bine plătit, tot ele cunoscând cu certitudine care este specificul serviciilor ce vor fi prestate de partea vătămată în țara respectivă.

Astfel, a indicat că acțiunile inculpatelor întrunesc elementele laturii obiective a componenței infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, care se formează din două categorii de acțiuni de sine stătătoare legate între ele, în contextul în care inculpatele au recrutat-o pe Guștiuc Cristina în scop de exploatare sexuală prin abuz de poziție de vulnerabilitate, or, recrutarea victimei, presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat și acest component este prezent în acțiunile inculpatelor în raport cu partea vătămată.

A precizat, că prin aportul și insistența inculpatelor, partea vătămată și-a perfectat pașaportul din banii împrumutați de la ruda inculpatei Lidia Solonaru, iar din declarațiile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga se constată că, aceasta a venit în Republica Moldova, anume pentru a o însoți pe partea vătămată Guștiuc Cristina în Turcia.

Totodată, acțiunile de transportare, au fost materializate prin deplasarea părții vătămate prin zborul cu avionul din Aeroportul Chișinău, în perimetrul unui stat peste frontieră, și anume Turcia, în or. Antalia, prin suportarea cheltuielilor pentru perfectarea pașaportului de uz extern și prin perfectarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul Turciei, adică în țara de destinație unde urma să presteze servicii sexuale, iar abuzul de poziția de vulnerabilitate a fost condiționat de mai mulți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația acesteia financiară grea și lipsa de resurse materiale.

Mai mult, a menționat că consimțământul victimei nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului, această împrejurare nu poate constitui temei de recalificare a acțiunilor inculpatelor în proxenetism, or, consimțământul la exploatarea sexuală nu exonerează inculpatele de răspundere penală pentru infracțiunea de trafic de ființe umane, în contextul în care dispozițiile infracțiunii de trafic de ființe umane prevede expres „cu sau fără consimțământul victimei”.

Prin urmare, a susținut că instanțele de fond au omis faptul că Guștiuc Cristina, aflându-se în Turcia și fiindu-i sechestrare actele și adăpostită într-o casă din or. Kemer, fiind determinată de situația sa precară și ilegal legată de șederea pe teritoriul unui stat străin fără acte de identitate, fără surse de existență și fără a cunoaște limba de comunicare, a fost supusă exploatării sexuale comerciale până la

19 iulie 2012, cu aplicarea constrângerii psihice, cu impunerea de a acorda contrar voinței sale, servicii sexuale contra plată diferitor bărbați, în scopul restituirii unei pretinse datorii, iar în astfel de circumstanțe ținându-se cont de considerentele teoretice, acțiunile inculpatelor urmau a fi încadrate juridic în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

În opinia acuzării, instanța de apel eronat a conchis în privința oportunității aplicării față de inculpate a actului de amnistie, însă acest fapt nu poate substitui aceea că inculpatele, atât la faza urmăririi penale, precum și în instanțele de fond au pledat nevinovate, ceea ce atestă că inculpatele au manifestat o indiferență totală față de consecințele survenite, or, astfel scopul pedepsei penale nu va fi realizat, iar din comportamentul inculpatelor nu rezultă că acestea au conștientizat caracterul acțiunilor sale.

6. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 04 decembrie 2018, a fost admis recursul ordinar, casată decizia instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

6.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de recurs a indicat, că prima instanță, reîncadrând acțiunile inculpatelor din art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, în partea descriptivă a sentinței a descris fapta criminală, considerată ca fiind dovedită, însă aceasta este una neclară, ce contravine textului infracțiunii prevăzute de art. 220 Cod penal, or, instanța descriind fapta constată și cercetând cumulul de probe administrate în cauză penală, nu a demonstrat cu certitudine faptul că, Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, nu au îndemnat-o și nici nu audeterminat-o la prostituție pe Guștiuc Cristina.

Totodată, instanța de recurs a precizat că inculpatele nu au tras careva foloase de pe urma practicării prostituției de către partea vătămată, iar prima instanță în textul sentinței a denaturat conținutul depozițiilor părții vătămate, poziție care a fost menținută de către instanța de apel.

Instanța de recurs a menționat, că la infracțiunea de proxenitism, victima își dă acordul în mod nealterat (și întotdeauna în înțelegere cu făptuitorul), voința ei de a se prostitua aparținându-i în totalitate, în mod liber, în scopul obținerii de avantaje reciproce, fapt ce nu a fost stabilit în speța dată, în contextul în care nu s-a constatat o înțelegere între partea vătămată și inculpate.

În cazul infracțiunii prevăzute de trafic de ființe umane (art. 165 alin. (2) Cod penal), situația este de altă natură, și anume se atestă o viciere a consimțământului și, uneori, chiar lipsa consimțământului victimei.

Astfel, în prezența modalităților alternative prevăzute de art. 165 Cod penal, recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea sau primirea unei persoane, în prezența scopului de exploatare sexuală prin mijlocul „înșelăciunii”, se exclude calificarea acțiunilor enumerate sub formă de proxenitism.

Instanța de recurs a precizat, că instanța de apel contradictoriu și-a întemeiat poziția cu privire la prezența laturii obiective a infracțiunii de proxenitism în

acțiunile inculpatelor, prin faptul că Hîncu (Gorea) Olga a cumpărat bilete la avion (dus-întors) pentru partea vătămată, iar la data de 18 iunie 2012, acestea au zburat împreună în Antalya, or, în acest sens, se demonstrează prezența modalității alternative prevăzute de art. 165 Cod penal, și anume transportarea, întrucât din declarațiile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga s-a constatat că, aceasta a venit în Republica Moldova anume pentru a o însoți pe partea vătămată Guștiuc Cristina în Turcia.

Mai mult, instanța de recurs a subliniat faptul că instanțele de fond au reținut în acțiunile inculpatelor modalitățile alternative prevăzute în dispoziția infracțiunii de trafic de ființe umane, fiind descrise pe larg în fapta constatată, și contradictoriu a calificat acțiunile acestora în infracțiunea de proxenetism.

Prin urmare, instanța de recurs a conchis că instanța de apel a pronunțat o hotărâre contradictorie și nemotivată, contrară prevederilor art. 6 CEDO, reținând în acest sens jurisprudența CtEDO potrivit căreia, rolul unei decizii motivate este să demonstreze părților că ele au fost auzite. O decizie motivată oferă părții posibilitatea de a o contesta, precum și posibilitatea ca decizia să fie revizuită de către o instanță de recurs. Doar prin adoptarea unei decizii motivate poate avea loc un control public al administrării justiției. Dreptul de a fi auzit, prin urmare, include nu doar posibilitatea de a prezenta argumente instanței, dar de asemenea obligația corespunzătoare a instanței de a arăta, în motivarea sa, motivele pentru care anumite argumente au fost acceptate sau respinse (cauza Fomin vs Moldovei din 11 octombrie 2011, nr. 36755/06).

De asemenea, instanța de recurs a menționat că nu poate fi reținut ca fiind relevant nici argumentul primei instanțe, invocat în decizia recurată că, deși în ședința de judecată inculpatele Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana nu și-au recunoscut vina în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, dar din declarațiile acestora se atestă recunoașterea acțiunilor care se încadrează în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, acestora le sunt aplicabile prevederile art. 1 al Legii nr. 210 din 29 iulie 2016 privind amnistia.

Instanța de recurs a precizat, că instanța de apel verificând cauza sub aspectul întrunirii exigențelor actului de amnistie în privința inculpatelor, urma să aprecieze just, dacă acesta poate fi aplicat ținându-se cont nu doar de sancțiunea normei penale incriminată inculpatelor, dar și de toate prevederile ce reglementează pedeapsa penală, individualizarea acesteia, precum și alte criterii ce țin de tratamentul juridic penal.

În opinia instanței de recurs, situația descrisă nu poate fi corectată în recurs, fiind constatată o încălcare flagrantă comisă de către instanța de apel a prevederilor art. 394 și 395 Cod de procedură penală, or, conform art. 419 Cod de procedură penală, rejudecarea cauzei de către instanța de apel se desfășoară potrivit regulilor generale pentru examinarea cauzelor în primă instanță, care se aplică în mod corespunzător, și prin urmare constatându-se că instanța a admis o eroare gravă de

fapt, care a afectat soluția instanței, temei ce se încadrează în prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Astfel, instanța de recurs a menționat că decizia atacată prezintă deficiențe sub aspectul motivării, fiind una confuză și fără o argumentare concretă, instanța de apel preluând doar argumentele din sentința primei instanțe, fără a da o apreciere proprie situației și probelor administrate în cauza penală.

Instanța de recurs a reiterat, că hotărârile pronunțate de instanțele ierarhic inferioare trebuie să fie motivate atât în fapt, cât și în drept, în corespundere cu prevederile legislației în vigoare, pentru a permite instanței superioare de a verifica corespunderea hotărârii pronunțate cu legea. Or, nu numai nemotivarea hotărârii, dar și motivarea insuficientă sau motivarea în termeni generali, vagi, reprezintă motiv de casare. Nemotivarea ca o omisiune esențială apare astfel ca un viciu de procedură.

În acest sens, instanța de recurs a conchis, că în cadrul rejudecării cauzei, instanța de apel urmează, prin verificarea probelor administrate în cadrul urmăririi penale, precum și celor din ședințele de judecată din punct de vedere al coroborării, în strictă conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, prin delimitarea infracțiunii de trafic de ființe umane de infracțiunea de proxenetism, să constate totuși dacă în acțiunile inculpatelor Solonaru Lidia, Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana sunt sau nu prezente elementele infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, în baza căreia acestea au fost puse sub învinuire, sau de art. 220 alin. (1) Cod penal, în baza căreia inculpatele au fost recunoscute vinovate și condamnate.

Instanța de recurs a menționat, că orice schimbare a încadrării juridice, atât în sensul atenuării, cât și a agravării, urmează a fi minuțios analizată și argumentată de instanța deferită cu judecarea cauzei.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 februarie 2020, a fost admis apelul, casată sentința primei instanțe, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

Rusanovschi (Socolovschi) Diana a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 (șapte) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice, activități în domeniul gestionării mijloacelor financiare și activități legate de transportarea persoanelor peste hotarele Republicii Moldova pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

În baza art. 84 alin. (4) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial cu pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Botanica, mun. Chișinău din 12 februarie 2015, i s-a stabilit lui Rusanovschi (Socolovschi) Diana pedeapsa definitivă de 11 (unsprezece) ani închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice, activități în domeniul gestionării mijloacelor financiare și activități legate de transportarea persoanelor peste hotarele Republicii Moldova pe un termen de 5 (cinci) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru

femei.

Solonaru Lidia a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 (șapte) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice, activități în domeniul gestionării mijloacelor financiare și activități legate de transportarea persoanelor peste hotarele Republicii Moldova pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

Hîncu (Gorea) Olga a fost recunoscută vinovată și condamnată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, la 7 (șapte) ani 6 (șase) luni închisoare, cu privarea de dreptul de a exercita funcții publice, activități în domeniul gestionării mijloacelor financiare și activități legate de transportarea persoanelor peste hotarele Republicii Moldova pe un termen de 3 (trei) ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis pentru femei.

7.1. În motivarea soluției pronunțate instanța de apel a indicat, că analizând probele administrate în cadrul urmăririi penale, cercetate în cadrul ședinței de judecată în prima instanță, precum și cercetate și verificate în instanța de apel, prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, consideră că acțiunile infracționale ale inculpatelor Rusanovschi (Socolovschi) Diana, Solonaru Lidia și Hîncu (Gorea) Olga, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, traficul de ființe umane, adică recrutarea, transportarea, transferul, adăpostirea sau primirea unei persoane, cu sau fără consimțământul acesteia, în scop de exploatare sexuală comercială, cu participarea mai multor persoane.

Cu referire la infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de apel a reținut că latura obiectivă a infracțiunii de trafic de ființe umane, cuprinde fapta prejudiciabilă care cuprinde următoarele două acțiuni (inacțiuni) cu caracter alternativ: 1) acțiunea principală, și 2) acțiunea adiacentă.

Astfel, acțiunea principală din cadrul infracțiunii de trafic de ființe umane cunoaște următoarele modalități normative cu caracter alternativ: 1) recrutarea victimei, 2) transportarea victimei, 3) transferul victimei, 5) primirea victimei. Acțiunea principală, sub oricare din modalitățile specificate, trebuie să fie însoțită de acțiunea sau inacțiunea adiacentă, în oricare din modalitățile sale.

Instanța de apel a menționat, că traficul de ființe umane este o infracțiune formală și se consideră consumată o dată cu săvârșirea cel puțin a unei din acțiunile care identifică latura obiectivă.

Latura subiectivă a infracțiunii de trafic de ființe umane se caracterizează în primul rând, prin vinovăție sub formă de intenție directă. Pentru realizarea laturii obiective a traficului de ființe umane este necesară existența cel puțin a unei varietăți din prima categorie de acțiuni infracționale și cel puțin a uneia din a doua categorie de acțiuni menționate.

De asemenea, instanța de apel a indicat, că recrutarea în scopul traficului de ființe umane presupune atragerea persoanei prin selecționare într-o anumită

activitate, determinată de scopurile stipulate la alin. (1) al art. 165 Cod penal.

Transportarea în scopul traficului de ființe umane presupune deplasarea unei persoane dintr-un loc în altul în perimetrul unui stat sau peste frontieră, folosind diferite mijloace de transport ori pe jos.

Prin adăpostirea unei persoane se are în vedere plasarea victimei într-un loc ferit pentru a nu fi descoperită de către reprezentanții organelor de stat sau de terțe persoane care ar putea denunța traficantul.

Abuzul de poziție de vulnerabilitate constă în utilizarea de către traficant a stării speciale în care se găsește o persoană datorită: a) situației sale precare din punct de vedere al supraviețuirii sociale; b) situației create de o sarcină, boală, infirmitate, deficiență fizică sau mintală; c) situației sale precare și ilegale legate de intrare sau ședere în țară, de tranzit sau destinație. Abuzarea de situația de vulnerabilitate a victimei constituie element al traficului. Prin situația de vulnerabilitate a victimei urmează de înțeles orice tip de vulnerabilitate, fie ea psihică, afectivă, familială, socială sau economică. Se are în vedere ansamblul de situații desperate care poate face un om să accepte exploatarea sa.

Prin exploatare sexuală comercială se înțelege activitate aducătoare de profituri, care are drept urmare majorarea activului patrimonial al făptuitorului sau altor persoane, exprimându-se în folosirea victimei prin constrângere în prostituție sau în industria pornografică.

Instanța de apel a constatat, că vina inculpatelor Rusanovschi (Socolovschi) Diana, Solonaru Lidia și Hîncu (Gorea) Olga în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost confirmată prin probele administrate, or, prima instanță eronat a stabilit că fapta inculpatelor nu întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de ființe umane, și respectiv, greșit a recalificat acțiunile acestora în baza art. 220 alin. (1) Cod penal.

Or, prima instanță neîntemeiat a ajuns la concluzia că, acțiunile inculpatelor nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, în contextul în care indicând obiectul juridic principal și cel secundar al componentei infracțiunii respective, cert s-a constatat ca inculpatele au profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate, care le-a comunicat că nu are surse de existență, intenționat au înșelat-o, propunându-i să o ajute să plece în Turcia, unde o va angaja la un lucru bine plătit, în calitate de dădacă, tot ele cunoscând cu certitudine care este specificul serviciilor care urmau a fi prestate de partea vătămată în țara respectivă.

Reieșind din analiza probelor administrate la materialele cauzei, care sunt pertinente și concludente, din declarațiile părții vătămate Guștiuc Cristina, instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatelor întrunesc elementele laturii obiective a componentei infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, care se formează din două categorii de acțiuni de sine stătătoare legate între ele.

Or, inculpatele au recrutat-o pe Guștiuc Cristina în scop de exploatare sexuală, prin abuz de poziție de vulnerabilitate, în contextul în care recrutarea victimei,

presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat, acțiune care este prezentă în fapta inculpatelor în raport cu partea vătămată.

În acest sens, instanța de apel a precizat, că acțiunile de recrutare se desprind din însăși constatările primei instanțe, care a indicat că, inculpata Solonaru Lidia, cunoscând despre intenția părții vătămate Guștiuc Cristina de a pleca în Turcia pentru a câștiga bani prin acordarea serviciilor sexuale, i-a oferit cazare, adăpostind-o în apartamentul său din mun. Chișinău în perioada în care aceasta și-a perfectat actele pentru plecarea în Turcia.

Mai mult, în aceeași perioadă, a informat-o pe partea vătămată despre faptul că verișoara sa, Rusanovschi (Socolovschi) Diana se află în Turcia, ca ulterior acestea să contacteze prin „Skype” la calculatorul acesteia.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că din declarațiile părții vătămate Guștiuc Cristina, se atestă faptul că partea vătămată, cu aportul și la insistența inculpatelor, și-a perfectat pașaportul pe banii împrumutați de la ruda inculpatei Solonaru Lidia, iar din declarațiile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga, rezultă că ultima a venit în Republica Moldova, anume pentru a o însoți pe partea vătămată Guștiuc Cristina în Turcia.

Totodată, instanța de apel a constatat în acțiunile inculpatelor, fapta de transportare, care în speță a fost materializată prin deplasarea părții vătămate dintr- un loc, zborul cu avionul din Aeroportul Chișinău, în perimetrul unui stat peste frontieră, Turcia în or. Antalya, suportarea cheltuielilor pentru perfectarea pașaportului de uz extern și perfectarea vizei de intrare și ședere pe teritoriul Turciei, adică în țara de destinație unde urma să presteze servicii sexuale.

Astfel, instanța de apel a reținut că prin extrasul din baza de date a sistemului informațional automatizat privind trecerea frontierei de stat a Republicii Moldova, la punctul de trecere Chișinău-Aeroport, de către pasagerii rutei aeriene Chișinău-Antalya, numărul rutei KK 1172 din 18 iunie 2012, se atestă că Guștiuc Cristina a zburat cu Hîncu (Gorea) Olga, din Chișinău în Antalya, Turcia.

Prin urmare, instanța de apel a constatat incidența acțiunii adiacente ce se referă la abuzul de poziția de vulnerabilitate, care a fost condiționat de mai mulți factori cum ar fi: izolarea victimei, situația acesteia economică grea și lipsa de resurse materiale, or, la momentul săvârșirii infracțiunii, inculpatele cunoșteau despre situația materială a familiei părții vătămate, fapt care se confirmă prin declarațiile date de către inculpata Hîncu (Gorea) Olga inclusiv și în instanța de apel, care a declarat că partea vătămată i-a comunicat doar că mama sa este bolnavă și că are nevoie de bani ca să o trateze, prin declarațiile inculpatei Solonaru Lidia, care a declarat că partea vătămată i-a comunicat că nu are bani, precum și prin declarațiile părții vătămate, din care rezultă că acesta avea o stare materială foarte grea, nu era încadrată în campul muncii și nu avea nici o sursă de venit, din care motiv a acceptat plecarea în Turcia, și aflându-se acolo a fost de acord ca să se prostitueze, întrucât ajungând în Antalya, nu a fost asigurată cu locul de muncă promis. A aflat de la

celelalte fete care deja erau acolo, despre tipul de muncă care urma să-l presteze, însă Hîncu (Gorea) Olga și Rusanovschi (Socolovschi) Diana, nu i-au comunicat nimic despre acest fapt.

Instanța de apel a mai indicat, că la infracțiunea prevăzută de art. 165 Cod penal, nu contează dacă victima a dat sau nu consimțământul de a fi exploatată sexual, deoarece acordul acesteia nu a fost dictat de libera alegere, dar de starea ei de vulnerabilitate, iar consimțământul victimei nu înlătură răspunderea penală a făptuitorului, împrejurare care nu poate constitui temei de recalificare a acțiunilor inculpatelor în infracțiunea de proxenetism, or, prezența consimțământului la exploatarea sexuală nu exonerează inculpatele de răspundere penală pentru infracțiunea de trafic de ființe umane, în contextul în care dispoziția infracțiunii de trafic de ființe umane prevede expres „cu sau fără consimțământul victimei”.

Instanța de apel a conchis, că nu poate fi reținută poziția primei instanțe referitor la recalificarea faptelor săvârșite de către inculpate din infracțiunea prevăzută de art. 165 Cod penal, în baza art. 220 Cod penal, or, delimitarea dintre infracțiunea de trafic de ființe umane și cea de proxenetism, se manifestă prin obiectele juridice generice diferite ale celor doua infracțiuni, respectiv în valorile sociale diferite protejate de legiuitor prin textele incriminatorii, astfel încât traficul de ființe umane este o infracțiune contra persoanei, impusă prin constrângere în diversele ei forme, iar proxenetismul este o infracțiune contra sănătății publice și conviețuirii sociale.

Astfel, instanța de apel a stabilit că prima instanță nu a luat în considerație faptul că partea vătămată Guștiuc Cristina, aflându-se în Turcia și fiindu-i sechestrare actele și adăpostită într-o casă din or. Antalya, fiind determinată de situația sa precară și ilegal legată de șederea pe teritoriul unui stat străin fără acte de identitate, fără surse de existență și fără a cunoaște limba de comunicare, a fost supusă exploatării sexuale comerciale până la 19 iulie 2012, cu aplicarea constrângerii psihice, cu impunerea de a acorda contrar voinței sale, servicii sexuale contra plată diferitor bărbați, în scopul restituirii unei pretinse datorii, astfel că reținându-se considerentele teoretice, acțiunile inculpatelor se încadrează conform infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

Cu referire la argumentele apărării cu privire la pretinsul motiv de răzbunare din partea părții vătămate, instanța de apel a menționat că acesta nu poate fi reținut, or, existența pretinsei unei datorii a părții vătămate către Solonaru Lidia, nu are tangență și cu răzbunarea în privința inculpatelor Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga, stabilindu-se direct și implicarea ultimelor în săvârșirea infracțiunii.

Or, potrivit declarațiilor părții vătămate Guștiuc Cristina în coroborare cu ansamblul probelor administrate și cercetate la dosar, nu s-a constatat faptul că inculpatele au îndemnat-o și au determinat-o pe partea vătămată la practicarea prostituției, și că ar fi tras careva foloase de pe urma practicării prostituției de către partea vătămată, elemente specifice infracțiunii de proxenetism prevăzută de

art. 220 Cod penal.

În acest sens, instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatelor Rusanovschi (Socolovschi) Diana, Solonaru Lidia și Hîncu (Gorea) Olga în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, a fost pe deplin dovedită prin probe administrate la cauza penală, care au fost cercetate în cadrul primei instanțe, cercetate și verificate în cadrul instanței de apel.

Referitor la individualizarea pedepsei stabilite inculpatelor pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, instanța de apel ținând cont de prevederile art. 7, 61, 75 Cod penal, a reținut că infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, se califică ca fiind una deosebit de gravă, faptul că inculpatele nu și-au recunoscut vinovăția în săvârșirea infracțiunii incriminate, inculpatele Solonaru Lidia și Hîncu (Gorea) Olga anterior nu au fost condamnate, iar inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana anterior a fost judecată, faptul că inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana are la întreținere trei copii minori, inculpata Hîncu (Gorea) Olga are la întreținere doi copii minori, iar potrivit art. 76 și 77 Cod penal, în privința inculpatelor nu au fost reținute careva circumstanțe atenuante sau agravante.

8. Inculpata Hîncu (Gorea) Olga împreună cu avocatul Popa Marin, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului menționează, că deși obligația organului de urmărire penală potrivit art. 19 alin. (3) Cod de procedură penală, este de a stabili toate circumstanțele care dovedesc vinovăția, precum și cele care demonstrează nevinovăția, circumstanțele care atenuiază ori agravează răspunderea penală, atât acuzarea în rechizitoriu, precum și instanța de apel în decizia de condamanare, nu s-au expus asupra declarațiilor martorului Guștiuc Valentina care este mama lui Guștiuc Cristina, potrivit căroră fiica acesteia o telefona și îi comunica că este la lucru unde a ajutat-o o prietenă, și că i-a trimis 100 dolari, fără ca să-i comunice că este ținută cu forța sau că practică prostituția contrar voinței sale.

Susțin, că instanța de apel urma să examineze cauza în limita învinuirii înaintate, or, aceasta s-a bazat pe presupuneri și pe declarațiile părții vătămate care sunt contradictorii cu materialele cauzei penale.

Consideră, că vinovăția inculpatei Hîncu (Gorea) Olga în săvârșirea infracțiunii incriminată, nu a fost probată prin probe pertinente și concludente, prin ce s-a încălcat art. 19 Cod de procedură penală, art. 20, 21 din Constituție, și art. 6, 13 CEDO.

Menționează, că Hîncu (Gorea) Olga nu a săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, or, aceasta nu a organizat transportarea lui Guștiuc Cristina, acțiune care nu i se atribuie inculpatei Hîncu (Gorea) Olga, întrucât Guștiuc Cristina a declarat că la îndemnul lui Solonaru Lidia, a decis să meargă odată cu Hîncu (Gorea) Olga, deoarece aceasta la fel pleacă în Turcia.

Astfel, precizează că Hîncu (Gorea) Olga nu a transportat-o cu mijlocul său de transport, precum și nu i-a procurat bilet și nu i-a achitat călătoria, nu a adăpostit-o și nu i-a oferit gazdă, întrucât inculpata la fel avea rolul de a presta servicii sexuale și era găzduită de către Ibraghim.

Mai mult, indică că Hîncu (Gorea) Olga, nu a tras careva foloase materiale sau financiare de la partea vătămată Guștiuc Cristina, fapt confirmat de către ultima, care a declarat că toși banii îi primea Ibraghim.

Consideră, că prima instanță corect a stabilit faptul că acțiunile inculpatei Hîncu (Gorea) Olga, nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, și anume, recrutarea care se manifestă prin transportare, adăpostire, amenințare, răpire, înșelare sau abuz de vulnerabilitate, în contextul în care mama părții vătămate, Guștiuc Valentina a declarat că situația financiară în familia sa, niciodată nu a fost grea.

Conchid, că instanța de apel nu a analizat rolul și tangența fiecărei inculpate la săvârșirea infracțiunii, și fără a clarifica aceste circumstanțe, a constatat aceeași faptă în privința la toate inculpatele.

9. Avocatul Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 6), 12) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului menționează, că prima instanță corect a statuat asupra faptului că atât pretinsa traficare a părții vătămate Guștiuc Cristina, precum și organizarea prostituției în privința acesteia, sunt similare, deoarece au avut loc în aceeași perioadă, același loc și de către aceleași persoane, or, acuzarea greșit a delimitat aceste două acțiuni, care au fost încadrate diferit.

Susține, că fiind audiată inculpata Rusanovschi (Socolovschi) Diana, a comunicat că în perioada iunie-iulie 2012, a fost plecată în Turcia, or. Antalya, iar Guștiuc Cristina cunoscând despre faptul că se ocupă cu prestarea serviciilor sexuale, ultima a decis și ea să plece la muncă, declarând că este de acord să presteze diferite servicii, de la bonă până la prestarea serviciilor sexuale.

De asemenea, indică că însăși partea vătămată a declarat că a plecat în Turcia cu avionul împreună cu Hîncu (Gorea) Olga, iar în acest sens, nu este clar formulată învinuirea referitor la faptul cum a fost recrutată partea vătămată Guștiuc Cristina de către Hîncu (Gorea) Olga, întrucât acestea s-au întâlnit pentru prima dată după ce partea vătămată a decis deja că dorește să plece în Turcia, aceeași situație fiind relevantă și în privința inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana, care la fel s-a întâlnit pentru prima dată cu partea vătămată, în Turcia.

Precizează apărarea, că fiind audiată partea vătămată la etapa urmăririi penale, aceasta a comunicat că Solonaru Lidia i-a dat suma de 1 200 lei pentru perfectarea documentelor, declarații care au fost menținute și în timpul confruntării efectuate cu ultima.

Menționează, că în cazul în care o persoană, nu recurge la mijloace de

constrângere, însă îndeamnă sau înlesnește practicarea prostituției, ori trage foloase de pe urma practicării prostituției, acțiunile acesteia urmează a fi încadrate în baza art. 220 Cod penal, iar în situația unor acte de recrutare, transportare, transferare, adăpostire sau primire a unei persoane, prin amenințare, violență, răpire, înșelăciune, abuz de autoritate, de starea de vulnerabilitate sau prin alte forme de constrângere, ori profitând de imposibilitatea altei persoane de a-și exprima voința, sau prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane prevăzută de art. 165 Cod penal.

Consideră că instanța de apel urma să analizeze dubiile care au fost stabilite de către prima instanță, referitor la faptul că partea vătămată Guștiuc Cristina, și-a dat consimțământul său cu privire la practicarea prostituției în Turcia, or, prin noțiunea de constrângere se înțelege că: 1) făptuitorul impune să practice prostituția acea persoană, care a decis să înceteze această activitate; 2) făptuitorul impune victima să practice prostituția sub controlul lui sau al unei alte persoane, contrar dorinței victimei de a practica prostituția de sine stătător.

Astfel, partea vătămată Guștiuc Cristina nu a fost constrânsă să presteze servicii sexuale, fapt ce rezultă și din declarațiile acesteia.

În opinia apărării, instanța de apel nu a constatat cu certitudine vinovăția inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana în săvârșirea infracțiunii de trafic de ființe umane, iar în consecință instanța de apel a aplicat inculpatei o pedeapsă prea aspră în raport cu fapta săvârșită.

Conchide că instanța de apel a apreciat unilateral probele, nu a analizat just toate probele apărării, care au fost apreciate și de către prima instanță, iar la individualizarea pedepsei stabilite, aceasta greșit a aplicat prevederile art. 7, 75 Cod penal și nu a luat în considerație motivul pentru care a fost săvârșită infracțiunea, personalitatea celui vinovat, circumstanțele atenuante, precum și scopul pedepsei aplicate. Totodată, precizează că inculpata a fost lipsită de dreptul la ultimul cuvânt în conformitate cu art. 380 Cod de procedură penală.

Susține, că în privința lui Rusanovschi (Socolovschi) Diana urmează a fi reținut faptul că aceasta este o persoană caracterizată pozitiv, are o vârstă tânără, și are trei copii minori în întreținere.

10. Avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia, în temeiul art. 427 alin. (1) pct. 8) Cod de procedură penală, contestă decizia instanței de apel cu recurs ordinar, solicitând casarea acesteia și menținerea sentinței primei instanțe.

În argumentarea recursului menționează, că partea vătămată a avut posibilitatea să se adreseze la poliție în Turcia, însă aceasta nu a apelat la organele de resort, fapt ce atestă că ultima a dorit ca să rămână în Turcia, or, aceasta personal s-a prezentat la poliție, în Turcia, cu scopul de a-și prelungi viza pentru o perioadă de 3 luni, având astfel posibilitatea de a comunica poliției despre acțiunile

inculpatelor.

Sușține, că instanța de apel nu a luat în considerație faptul că partea vătămată Guștiuc Cristina a depus plângere din motive de răzbunare în privința lui Solonaru Lidia, întrucât ultima la fel a depus o plângere în privința lui Guștiuc Cristina pentru fapta unui furt.

În opinia apărării, la individualizarea pedepsei stabilite inculpatei Solonaru Lidia, instanța de apel urma să aplice prevederile art. 79 alin. (1) Cod penal, potrivit cărora se consideră circumstanță excepțională persoanele care au atins vârsta de 18 ani dar nu au atins vârsta de 21 ani, or, aceasta a aplicat inculpatei o pedeapsă prea aspră.

Conchide, că acțiunile lui Solonaru Lidia nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

11. Procurorul a depus referință la recursurile declarate, pledând pentru inadmisibilitatea acestora, ca fiind vădit neîntemeiate.

Sușține acuzarea, că motivele invocate în recursuri, au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel și o altă opinie asupra probelor care au fost puse la baza hotărârii de condamnare, nu poate fi temei pentru reexaminarea cauzei.

12. Examinând admisibilitatea în principiu a recursurilor ordinare declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal conchide asupra inadmisibilității acestora din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în textul normei vizate.

12.1. Cu referire la recursurile ordinare declarate de inculpata Hîncu (Gorea) Olga împreună cu avocatul Popa Marin, și avocatul Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana, Colegiul penal notează că potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent.

Colegiul penal menționează, că potrivit practicii judiciare constante, erorile de drept pot fi erori de drept formal sau procesual și erori de drept material sau substanțial. Instanța de recurs verifică, dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Din textul recursurilor declarate, Colegiul penal constată că recurenții invocă temeiurile prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 6), 8), 12) Cod de procedură penală, potrivit cărora hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile, când: 6) *instanța*

de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; 8) nu au fost întrunite elementele infracțiunii; 12) faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Analizând decizia instanței de apel prin prisma erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, Colegiul penal constată, că astfel de erori de drept nu și-au găsit confirmarea la examinarea recursurilor declarate, dat fiind faptul, că instanța de apel la examinarea cauzei a respectat prevederile art. 414 alin. (1), (5), 417 alin. (8) Cod de procedură penală, și hotărârea adoptată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, iar motivarea soluției fiind în corespundere cu dispozitivul hotărârii, acesta fiind clar.

Astfel, potrivit prevederilor art. 414 alin. (1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel.

Prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală stabilesc, că instanța de apel se pronunță asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit art. 417 alin. (8) Cod de procedură penală, decizia instanței de apel trebuie să conțină temeiurile de fapt și de drept care au dus, după caz, la respingerea sau admiterea apelului, precum și motivele adoptării soluției date.

Așadar, cu referire la criticile invocate de recurenți precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, Colegiul penal le apreciază ca fiind inoportune în contextul în care sentința primei instanțe a fost contestată cu apel doar de către partea acuzării.

De asemenea, reieșind din esența criticilor invocate de către recurenți, Colegiul penal reține că acestea se referă în mare parte doar la chestiunea de apreciere a probelor. Or, aceștia fac o proprie evaluare a materialului probator, prezentând versiunea potrivit căreia probele administrate de către instanțele de fond nu confirmă vinovăția inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga în săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, din motiv că acțiunile acestora întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal.

Sub acest aspect, însă, se impune precizarea că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depus de către organele de urmărire penală, instanțele judecătorești, cât și de părțile în proces, se concentrează pe soluția ce va fi dată în urma acestei activități.

Aprecierea probelor după intima convingere a judecătorului trebuie să se bazeze pe prevederile legale, precum și pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele, complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după relevanța, concludența, veridicitatea și utilitatea acestora și toate probele în ansamblul lor

sunt apreciate din punct de vedere al coroborării acestora.

Însă, cu referire la faptul dacă chestiunea de apreciere a probelor poate fi invocată la această etapă a procedurilor, instanța de recurs reiterează, că motivele de reapreciere a probelor, nu se conțin în temeiurile prevăzute la alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, și astfel nu pot fi considerate ca motiv sub aspectul casării ca fiind ilegală a hotărârii contestate, deoarece instanța de recurs nu analizează conținutul mijloacelor de probă, nu dă o nouă apreciere materialului probator și nu stabilește o altă situație de fapt, decât cea constatată de instanțele de fond, aceasta fiind sarcina primordială a instanțelor respective.

Din aceste considerente, Colegiul penal nu examinează criticile referitoare la presupusa greșită reținere, pe baza probelor administrate în cauză, a anumitor elemente factice, ci verifică, prin raportare la situația de fapt stabilită de instanțele de fond, corectitudinea dispunerii condamnării inculpatului conform învinuirii incriminate, astfel că reaprecierea probelor, în modul propus de către recurenți, nu se încadrează în prevederile art. 427 Cod de procedură penală, iar o altă opinie asupra probelor, care au fost puse la baza hotărârii primei instanțe, apoi verificate de instanța de apel, prin continuarea judecării cauzei în fond, nu poate servi temei pentru reexaminare a cauzei.

În acest sens Colegiul penal atestă, că la soluționarea cauzei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 99-101, 414 Cod de procedură penală, a cercetat probele sub toate aspectele, verificându-le și apreciindu-le prin prisma pertinentei, concludenței, utilității și veridicității lor, iar în ansamblu din punct de vedere al coroborării lor, astfel întemeiat ajungând la concluzia privind casarea sentinței primei instanțe și condamnarea inculpatelor.

Contrar argumentelor avocatului Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana prin care se invocă faptul, că la fundamentarea soluției, instanța de apel nu a luat în considerație și probele apărării, Colegiul penal conchide, că instanța de apel a examinat toate probele din dosar și nu a dat prioritate celor în favoarea condamnării inculpatelor, așa cum susține apărarea, însă le-a analizat în ansamblul lor prin coroborare, corect ajungând la concluzia că ele sunt suficiente pentru a fundamenta o acuzație penală în privința acestora.

Totodată, recurenții consideră că instanța de apel, a adoptat o soluție insuficient motivată, însă Colegiul penal relevă că nu s-a stabilit presupusa eroare de drept invocată de către tutularii cererilor de recurs, or, din conținutul deciziei recurate rezultă în mod clar raționamentele care au fundamentat soluția instanței de apel prin care Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga au fost condamnate în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal.

La fel, Colegiul penal stabilește, că în speță, nu a fost comisă nici o eroare de drept, așa precum se susține de către recurenți, or, pentru a constitui caz de casare, eroarea de fapt trebuie să fie gravă, adică, pe de o parte, să fi influențat asupra soluției cauzei, iar pe de altă parte să fie vădită, neîndoielnică.

Eroarea gravă de fapt nu privește dreptul de apreciere a probelor, dar

discrepanța între cele reținute de instanță și conținutul real al probelor, prin ignorarea unor aspecte evidente ce au avut drept consecință pronunțarea altei soluții decât cea pe care materialul probator o susține.

În cauza deferită judecării o atare eroare nu a fost constatată de către instanța de recurs.

De asemenea, instanța de recurs consideră că dispozitivul deciziei instanței de apel a fost întocmit cu respectarea prevederilor art. 415 alin. (1) pct. 2) Cod de procedură penală, din care rezultă că instanța de apel, judecând cauza în ordine de apel, admite apelul, casând sentința total, și pronunță o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit, pentru prima instanță.

Astfel, instanța de recurs nu a stabilit în speță existența erorilor de drept prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

Cu referire la argumentele recurențelor cu privire la existența în cauza examinată a erorilor de drept prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, invocând în acest sens că acțiunile inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga nu întrunesc elementele conctitative ale infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, acestea corect fiind reîncadrate de către prima instanță în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, Colegiul penal constată că alegațiile titularilor cererilor de recurs în această parte sunt vădit neîntemeiate.

La caz, se reține că instanța de apel a cercetat toate probele administrate în cauză și le-a oferit o apreciere obiectivă, care în ansamblul lor, au confirmat vinovăția inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, în consecință atribuind o încadrare juridică corectă în acest sens, acțiunilor incriminate inculpatelor.

Prin urmare, Colegiul penal, apreciază ca fiind corect fundamentată concluzia instanței de apel cu privire la faptul că prima instanță neîntemeiat a stabilit că fapta inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga nu întrunește elementele componente ale infracțiunii de trafic de ființe umane, prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, eronat recalificând acțiunile acestora în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, în contextul în care indicând obiectul juridic principal și cel secundar al componenței acestei infracțiuni, s-a constatat cu certitudine că inculpatele au profitat de poziția de vulnerabilitate a părții vătămate, care le-a comunicat că nu are surse de existență, intenționat au înșelat-o propunându-i să o ajute să plece în Turcia, unde o va angaja la un lucru bine plătit în calitate de bonă, inculpatele cunoscând cert care este specificul serviciilor care urmau a fi prestate de către partea vătămată în țara respectivă.

Astfel, instanța de apel a constatat că acțiunile inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga întrunesc elementele laturii obiective a componenței de infracțiune prevăzută de art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, deoarece inculpatele au recrutat-o pe Guștiuc Cristina în scop de

exploatare sexuală, prin abuz de poziție de vulnerabilitate, or, recrutarea victimei presupune racolarea, selectarea persoanelor traficate în vederea deplasării către punctul destinat, component care se constată în acțiunile acestora în raport cu partea vătămată.

Colegiul penal, analizând materialele cauzei în raport cu argumentele invocate de către recurenți, conchide că instanța de apel, la judecarea apelului a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, și în mod întemeiat a ajuns la concluzia că acțiunile inculpatelor Solonaru Lilia, Rusanovschi (Socolovschi) Diana și Hîncu (Gorea) Olga nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii prevăzute de art. 220 alin. (1) Cod penal, astfel corect concluzionând că fapta inculpatelor urmează a fi încadrată în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, motivându-și temeinic soluția în acest sens, așa cum este indicat în pct. 7, 7.1. al prezentei decizii, soluție pe care instanța de recurs o însușește și reiterarea căreia nu o consideră necesară, deoarece soluția instanței de apel este pe deplin conformă circumstanțelor de fapt și de drept stabilite, precum și practicii judiciare constante.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în cazul în care instanțele de fond și-au motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției acestor instanțe (*a se vedea, în special, cauzele Garcia Ruiz v. Spania, hotărârea din 21 ianuarie 1999; Helle v. Finlanda, hotărârea din 19 decembrie 1997*).

Totodată, în concepția Curții Europene, art. 6 § 1 nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs ca fiind „lipsit de șanse de succes” (*cauza Van de Hurk v. Olanda, nr. 16034/90 din 19 aprilie 1994, Immeubles Groupe Kosser v. Franța, nr. 38748/97 din 09 martie 1999*).

Prin urmare, Colegiul penal conchide că alegațiile recurenților în sensul că acțiunile inculpatelor nu întrunesc elementele componente ale infracțiunii de trafic de ființe umane, acestea fiind greșit calificate în baza art. 165 alin. (2) lit. d) Cod penal, fapta urmând a fi recalificată în baza art. 220 alin. (1) Cod penal, sunt neîntemeiate, prin urmare temeiurile de casare prevăzute la art. 427 alin. (1) pct. 8) și 12) Cod de procedură penală, nu s-au adeverit.

12.2. Referitor la recursul ordinar declarat de avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia, Colegiul penal notează că potrivit art. 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care constată că, recursul este declarat peste termen.

Dispozițiile art. 422 Cod de procedură penală, prevăd expres că termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Potrivit procesului-verbal al ședinței de judecată, dispozitivul deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău a fost pronunțat la 24 februarie 2020,

(f.d. 22-28, vol. IV), în prezența inculpatei Solonaru Lidia și avocatului inculpatei Berezovschi Adrian, care au fost înștiințați despre ziua pronunțării deciziei motivate, stabilită pentru data de 25 martie 2020, iar ulterior amânată pentru data de 18 mai 2020.

De asemenea, instanța de recurs atestă că inculpata Solonaru Lidia și avocatul acesteia Berezovschi Adrian, la data stabilită pentru pronunțarea deciziei motivate, nu s-au prezentat în ședința de judecată. Astfel, copia acesteia a fost expediată pentru cunoștință acestora, la data de 25 mai 2020 (f.d.60, vol. IV).

La caz, termenul de declarare a recursului se calculează din 19 mai 2020, ziua imediat următoare datei pronunțării deciziei motivate și a expirat la 19 iunie 2020, aceasta fiind și ultima zi de depunere a recursului, pe când avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia a declarat recursul la 22 iunie 2020, respectiv cu depășirea termenului de declarare a acestuia.

Astfel, întrucât partea apărării și inculpata au avut la cunoștință despre examinarea dosarului, însă aceștia nu au fost prezenți la pronunțarea deciziei motivate, omisiunea de a respecta termenul de depunere a recursului nu poate fi imputată instanței de judecată, or, apărarea urma să se intereseze de soarta dosarului, având obligația de a întreprinde toate măsurile necesare, după cum sugerează și jurisprudența CEDO (*cauza Van Harn versus Germany, nr. 7557/03 din 11 septembrie 2007, cauza Ghirea versus Moldova din 26 iunie 2012*), de a proteja drepturile inculpatului de acces la instanță, inclusiv și de a depune în termenul legal cererea de recurs, fapt însă ignorat de aceștia, ce în consecință, s-a soldat cu omiterea nejustificată a termenului de declarare a recursului.

Potrivit prevederilor art. 230 alin. (2) Cod de procedură penală, în cazul în care pentru exercitarea unui drept procesual este prevăzut un anumit termen, nerespectarea acestuia impune pierderea dreptului procesual și nulitatea actului efectuat peste termen.

Conform art. 231 Cod de procedură penală, termenele stabilite de prezentul cod se calculează pe ore, zile, luni și ani. La calcularea termenelor procedurale se pornește de la ora, ziua, luna și anul indicate în actul care a provocat curgerea termenului, afară de cazurile în care legea dispune altfel. La calcularea termenelor pe ore sau pe zile nu se ia în calcul ora sau ziua de la care începe să curgă termenul, nici ora sau ziua în care acesta se împlinește.

Colegiul penal menționează că termenul de recurs este absolut și are caracter imperativ, în sensul că depășirea lui atrage decăderea din dreptul de a exercita calea de atac, iar recursul declarat după expirarea termenului se va respinge ca tardiv, deoarece legea procesual-penală ce reglementează procedura examinării recursului ordinar, nu prevede posibilitatea de repunere în termen a recursului.

Raportând situația reținută în cauză la prevederile art. 422, 432 alin. (2) pct. 2) Cod de procedură penală, Colegiul penal conchide, că recursul declarat de avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia este inadmisibil, deoarece este declarat peste termen.

13. În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 2) și pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursurilor ordinare declarate de către inculpata Hîncu (Gorea) Olga împreună cu avocatul Popa Marin, avocatul Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana și de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 24 februarie 2020, în cauza penală în privința lui **Rusanovschi (Socolovschi) Diana xxxxx, Solonaru Lidia xxxxx și Hîncu (Gorea) Olga xxxxx**, cele declarate de către inculpata Hîncu (Gorea) Olga împreună cu avocatul Popa Marin și de către avocatul Bacalâm Anatolie în numele inculpatei Rusanovschi (Socolovschi) Diana, ca fiind vădit neîntemeiate, iar cel declarat de către avocatul Berezovschi Adrian în numele inculpatei Solonaru Lidia, ca fiind declarat peste termen.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la **21 mai 2021.**

Președinte

Timofti Vladimir

Judecătorii

Toma Nadejda

Boico Victor